

An. IV. Nr. 7—8.

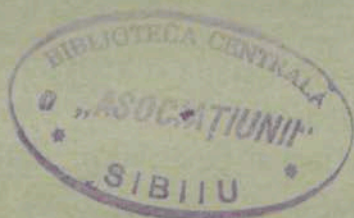
Iulie—August 1937.

STÂNĂ

Revistă Profesională și de Cultură

**Organ al Oierilor din
întreaga țară**

*

DIRECTOR:
NICOLAE MUNTEAN

*

Redacția și Administrația: Poiana-Sibiului, Jud. Sibiu

„STÂNĂ”

ORGAN AL OIERILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

APARE ÎN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:

Pe un an	Lei 100
Pe 6 luni	” 60
Exemplarul	” 10
Pentru reuniuni și instituții de orice fel, anual . . .	” 1000

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
POIANA-SIBIULUI
JUDEȚUL SIBIU

CUPRINSUL:

Drepturi nesocotite	<i>Nic. Muntean</i>
Dor	<i>Maria Muntean</i>
Acțiunea Sindicatelor Agricole în va- lorificarea lânii	} <i>Uniunea Sindica- telor Agricole</i>
Răspuns Uniunii Sindicatelor Agricole	<i>Nic. Muntean</i>
De-ar fi	<i>Maria Rusu</i>
Tâlcuri mărunte	<i>V. Gh. Cosma</i>
Brânzeturi mai bune	<i>I. Dăncilă</i>
Pagina economică	<i>I. Dăncilă</i>
Pagina „Uniunii oierilor din întreaga țară”	* * *
Informațiuni	* * *

Drepturi nesocotite.

Nic. Muntean.

Nu vom vorbi în cuprinsul acestui articol de drepturi pe cari le aveau oierii români în baza existenței continue a lor pe aceste plaiuri, dar, cari în mod sistematic le-au fost refuzate de toate fostele stăpâniri, ci vom arăta pornind dela o problemă curat oierească, cum sunt și azi nesocotite drepturile celor, cari au avut un rol de covârșitoare importanță în desfășurarea vieții atât de sbuciumată a neamului, a cărui istorie se contopește cu însăși istoria acestor vrednici români, părinți ai noștri.

Este vorba de valorificarea lânii, cu care operație a fost încredințată cu totul pe nedrept o organizație streină de sufletul oierilor și nevoile oieritului românesc și anume: „Uniunea Sindicatelor Agricole“ din București, al cărui președinte este viticultorul de seamă dl C. Garoflid.

Găsim, că este de prisos să mai stăruim asupra adevărului, că lâna este un produs al profesiunii oierilor, deci un bun al lor asupra căruia singuri sunt chemați să hotărască, având bine înțeles la nevoie concursul guvernelor românești — atât din partea lor și nimic mai mult — încasând ei direct fără intermediari, întreaga ei valoare reală din starea brută.

Acest produs al oierilor români a fost, cum am mai arătat în dese rânduri, din vechi timpuri și este speculat și azi fără pic de obraz, căci până când oierilor, dacă le rămâne atâta lână să-și poată țese câte un strai, 2—3 țoale și câteva perechi de ciorecuți pentru numărul mare de copii și ceva vâluiete pentru timp de iarnă, fabricanții și intermediarii și-au asigurat din ea un sigur și ușor mijloc de îmbogățire.

Sunt exemple zeci și sute!

Lipsiți fiind oierii înainte și după unire de capital, ajutor și orice încurajare, negăsind nici o înțelegere la cei, cari s'au perindat la cârma țării, neavând nici oa-

meni cunoscători în ale oieritului, cum prea puțini sunt și azi, n'au fost și nu sunt în stare să-și ridice măcar o fabrică cât de modestă a lor pentru industrializarea lânii — precum nici altele — continuând a fi la dispoziția fabricanților, aproape până la unul streini de neam. Aceștia cunoscându-le lipsurile, i-au exploatat cum au vrut; le-au fixat preț după bunul plac, mult inferior valorii pe care o avea și are de fapt lâna și care mai niciodată nu le-a acoperit cametele banilor împrumutați dela fabricanți, necum costul de producție.

Au trăit oierii din acest punct de vedere vremuri amare, dar au suferit și răbdat nădăjduind în vremuri mai bune.

Au înțeles, că e greu să scape — ei români năcăjiți — din robia celor cu bani, cari i-au prins în mrejele lor și cari se bucură de trecere la cei, cari împart dreptatea.

Cam știu ei, că nu mulțimea și interesele ei românești trag în cumpăna dreptății ci alte considerente; cu toate acestea nu și-au pierdut credința în sprijinul conducătorilor de acelaș neam și sânge. Ajunși în marginea prăpastiei au cerut concursul guvernului, între membrii căruia se găsesc și de aceia, cari se mândresc cu originea lor oierească.

În luna Ianuarie a anului 1934 s'au prezentat ministrului de agricultură pe acea vreme, dlui Gh. Cipăianu, căruia i-au descris situația grea în care se găseau — sunt și azi — oierii țării și mai ales specula ce se face cu produsele lor, îndeosebi lâna. „Cum aș putea să vă ajut“? a fost întrebarea ministrului. „Să interveniți și fixați prețuri remuneratorii pentru acest produs românesc de o așa mare importanță“ a fost răspunsul. „Asta am să v'o fac“ a declarat ministrul, care la 11 Martie 1934, a convocat, la insistența oierilor și numai a lor, prima conferință a lânii.

Cum s'au mai desfășurat lucrurile în acea vreme, am scris cu alte ocazii.

Pe scurt reamintim: S'a întocmit la intervenția oierilor, cum natural și era, un decret pentru valori-

ficarea lânii — cu lipsuri de bună seamă — *primul dela unire și cred, că și înainte de ea.*

În lipsa unei organizații oierești, a fost încredințată cu valorificarea lânii producția 1934 *Uniunea Sindicatelor Agricole din București*, la ai cărei conducători nici prin minte nu le-a trecut — *suntem convinși* — să facă o astfel de intervenție și totuși a primit un plocon cu comision însemnat.

În anul 1935 s'a întâmplat la fel și deatunci oierii nu se mai pot scăpa de ea atât i-a îndrăgît, dar nu pe ei, ci *comisionul*. E de lipsă să știe toți oierii, că *Uniunea Sindicatelor Agricole* nu are un program de activitate oierească, dar are în schimb — adevărat — *legături*, singurele argumente ale zilelor de azi. Trecutul, rostul în viața socială și economică, vorbe de prisos!

Fără a fi făcut ceva pentru oieri, fără să-i cunoască și fără nici un risc *Uniunea Sindicatelor Agricole* a tras și trage foloase împlântându-se ca o căpușe în trupul oierilor.

Ceeace se făcea înainte de reforma agrară cu țărării de dincolo de munți, fac azi cu oierii câțiva boieri de viță.

Câtă desconsiderare, soră cu batjocura!

Greutățile, lipsurile de tot felul și voința tare a oierilor de a-și continua ocupația strămoșească în noile condițiuni de viață, i-a îndemnat pe oierii risipiți pe întreg cuprinsul țării să-și strângă rândurile, să se organizeze.

S'au adunat la 21 Noemvrie 1935 în prim congres oieresc ținut în orașul Sibiu, oierii din toate părțile țării. Au aprobat statutul în baza căruia a luat ființă *Uniunea oierilor din întreaga țară*, asociație profesională oierească cu program de activitate curat oieresc și s'a constituit.

A fost o adunare care prin măreția ei și a celor discutate a întrecut toate așteptările, la fel și cea dela Târgu-Jiu!

În această adunare oierească, care a fost onorată și cu prezența dlui M. Negură pe acea vreme subsecretar de stat la ministerul agriculturii, reprezentant

al guvernului, s'a votat și o moțiune cu dezideratele oierilor, care a fost prezentată dlor: Gh. Tătărescu prim-ministru, V. P. Sasu ministrul agriculturii și M. Negură subsecretar de stat.

Ce s'o fi ales cu ea Dumnezeu, știe căci „*Uniunea oierilor din întreaga țară*“, deși au trecut aproape doi ani, n'a mai primit nici un răspuns, *deși după cât auzim trăim pe vremea protecției muncii românești.*

Nu zâmbiți, vă rugăm!

Organizați solid de-acum oierii, au înaintat prin Uniune în primăvara anului 1936, memoriul cuprinzând cererile lor în legătură cu valorificarea lânii, care a fost publicat la timpul său în coloanele acestei reviste.

Iși mai aduc aminte on. cetitori din cele scrise atunci, că în vreme ce jidanul Margulies sta la sfat cu ministrii propunând măsuri în legătură cu valorificarea lânii, „*Uniunea oierilor din întreaga țară*“ n'a fost nici cel puțin consultată.

Nu cunoaștem, dar este posibil ca Margulies să întreacă în merite pe oieri!

În 4 August 1936 am profitat de trecerea dlui Constantin I. C. Brătianu, președintele partidului dela guvern, prin Poiana Sibiului, căruia i-am descris tratamentul mașter ce se aplică oierilor români stăruind mai ales asupra nedreptății ce se face oierilor cu valorificarea lânii.

Dl Constantin I. C. Brătianu s'a arătat mai mult decât mirat de o asemenea nedreptate. D-nii ministrii Costinescu, care a cercat să pună parte *Uniunii Sindicatelor Agricole* și Nistor pot să mărturisească cele de mai sus.

— *La primăvară* (e vorba de primăvara anului 1937, nota redacției) *dacă vom mai fi la guvern va fi încredințată cu valorificarea lânii „Uniunea oierilor din întreaga țară“ cum drept este, a declarat categoric și convins de dreptatea cauzei oierilor, dl Const. I. C. Brătianu.*

Între timp s'a înființat și ministerul cooperației cu conducerea căruia a fost încredințat actualul ministru dl M. Negură, în ale cărui atribuțiuni a fost trecută și valorificarea lânii.

La 21 Noemvrie 1936 s'a ținut al 2-lea congres oieresc la Târgu-Jiu, la care din nou a fost reprezentat guvernul prin dl ministru M. Negură. De data aceasta problema valorificării lânii a fost tratată printr'un raport special bine documentat, în legătură cu care congresul a adus hotărârile știute.

S'a votat și de astă dată o moțiune cu toate cererile oierilor, care precum cea dela primul congres la fel a fost prezentată guvernului.

Și de data asta răspuns ca'n palmă.

Se vede, că oierii nu merită atâta atenție.

Cu toate loviturile primite și anticipăm pe cari le va mai primi, „Uniunea oierilor din întreaga țară”, n'a desarmat și nu va dezarma, a întocmit în baza hotărârilor celui de al 2-lea congres și în conformitate cu cele discutate în ședința comitetului dela 28 Februarie 1937, memoriul privitor la valorificarea lânii producția 1937, care a fost publicat întocmai în revista pe Aprilie crt.

Acest memoriu a fost prezentat și predat d-lor: Constantin I. C. Brătianu, președintele partidului dela guvern, Gheorghe Tătărescu primministru și M. Negură ministru în ale cărei atribuțiuni cade rezolvirea acestei probleme.

Nu vom uita să amintim, că totdeauna am întâlnit multă bunăvoință, înțelegere și am fost încărcăți de promisiuni, care au rămas cecece au fost și se miră unii că și-a pierdut poporul încrederea în conducători.

Urmarea acestui memoriu au fost ședințele dela 21 și 27 Aprilie crt. ținute sub președenția dlui M. Negură la ministerul cooperației.

Rezultatul: dl V. Sassu a întocmit decretul. Curat vorba proverbului: „Unde dai și unde crapă”!

În ședința dela 27 Aprilie 1937, prin declarația și constatările făcute publicate în numărul pe Mai al revistei „Uniunea oierilor din întreaga țară” și-a exprimat punctul de vedere și a stăruit ca el să fie aprobat întocmai, cum cea mai elementară dreptate cere.

Am avut convingerea împreună cu membrii comitetului Uniunii veniți la București ca să susțină cere-

rile Uniunii, că în sfârșit se va face dreptate oierilor. Cu această convingere am părăsit capitala în așteptarea decretului, care să legitimeze drepturile „Uniunii oierilor” punându-i la adăpost de speculă și intermediari.

Deși urgența întocmirii decretului a fost recunoscută, a trecut și 15 Mai și el n'a mai apărut.

Consiliul de miniștrii ținut la 17 Mai 1937, a aprobat în sfârșit decretul prezentat pentru valorificarea lânii. Care?

În ziarul „Adevărul” cu data de 1 Mai c. sub titlul: *Cum va fi valorificată lâna*, s'au publicat parte din dispozițiile decretului întocmit de ministerul cooperativei, de dl ministru M. Negură.

La 2 zile existența decretului, despre care a făcut amintire și oficiosul guvernului „Viitorul” a fost desmințit de dl M. Negură, ba mai mult chiar, în desmințire se spunea, că decretul nici n'a fost încă întocmit, în care caz avem dreptul să ne întrebăm, nu cu puțină uimire, ce decret a aprobat consiliul de miniștrii în ședința sa dela 17 Mai la care a luat parte, semnat fiind și dl ministru M. Negură? Monitorul Oficial e precis în această privință.

Noi avem credința, că în consiliul de miniștrii dela 17 Mai s'a aprobat decretul întocmit de dl M. Negură care a fost ceva mai târziu înlocuit cu al dlui V. Sassu. Motivele le presupunem. Dl V. Sassu are preferințe pentru *Uniunea Sindicatelor Agricole* ale cărei interese sunt se vede mai presus decât interesele oierilor, căci cum altfel s'ar putea explica faptul, că decretul de valorificare n'a fost întocmit de ministrul în ale cărui atribuțiuni cade, adevărat dl M. Negură?

Prin decretul — pe care l-am publicat în revista pe Iunie întocmit de dl V. Sassu, care n'a găsit de cuviință să asculte și pe reprezentanții *Uniunii oierilor* — simpli muritori — „Uniunii oierilor din întreaga țară” i s'a întărit dreptul de colectoare (adunătoare) de lână pusă la dispoziția *Uniunii Sindicatelor Agricole*, serviciu pe care „*Uniunea oierilor din întreaga țară*” îl refuză categoric, protestând totodată cu toată energia contra acestei batjocuri a dlui V. Sassu, care țintește să umilească

o asociație dintre cele mai românești și pe oierii fărăi, cari în ruptul capului nu primesc să fie sclavii câtorva boieri grupați în Uniunea Sindicatelor Agricole, chiar dacă aceștia sunt foști, actuali sau viitori miniștrii.

N'avem intențiunea să supărăm pe dl Constantin I. C. Brătianu, dar ne permitem a-l întreba: *Ce s'a ales din promisiunea dela 4 August 1936?*

Are cunoștință d-sa de adevărul incontestabil, că marea majoritate a oierilor au adus partidului un mare și netăgăduit aport?

Am vrea să cunoaștem și aportul adus partidului de dl C. Garofild, care își are gruparea d-sale în opoziție cu guvernul.

Nu se gândește dl Brătianu la viitor?

Dl V. Sassu prin procedeul d-sale a deschis pentru viitor capul oierilor.

Am vrea să știm ce are de spus dl M. Negură la cele întâmplate, doar d-sa a dus tratativele, în urma cărora s'a ales cu președinția comisiei pentru valorificarea lânii.

Oierii se întreabă fără să fie cătuși de puțini descurajați: *Până când vom mai fi Doamne mereu desconsiderați, nesocolindu-ni-se încontinuu drepturile în țara pe care de veacuri am slujit-o cu credință?*

Până când vom mai fi sclavi streinilor, înstreinaților, și intermediarilor, cari își arată capetele numai când e vorba de comisioane, cum face Uniunea Sindicatelor Agricole?

Înainte de a încheia, câteva vorbe pentru perfecții și parlamentarii din județele oierești, cari sunt ce sunt și acolo unde sunt mulțumită în mare parte sprijinului dat de oieri:

Unde ați fost domnilor reprezentanți, când „Uniunea oierilor” lupta pentru a ne câștiga sfânta dreptate? Ce-ați făcut pentru noi ca să ne scăpați de speculanți și intermediari?

Cât privește „Uniunea oierilor din întreaga țară” asig' răm pe toți și mai ales pe dușmanii ei, că ea merge hotărâtă și cu mândrie înainte, gata să înfrunte toate loviturile, dar convinsă că odată și odată:

Tot dreptatea va învinge!

Loviturile date oierilor dor, dar nu-i doboară și în loc să-i slăbească îi oțelește.

Istoria va însemna:

Astfel au fost nesocotite în anii Domnului 1934, 1935, 1936 și 1937, drepturile oierilor români de către guvernul liberal prin ministrul de pe acele vremuri V. P. Sassu fiu de oier, care se mândria că a dat și dânsul în strungă.

Astfel au fost răsplătite serviciile pe cari oierii le-au adus partidului liberal!

Înfăptuiri de mare importanță pentru propășirea oieritului ne-au fost din nou zădărnicate.

Dece d-le Sassu!?

Dor.

I

Vino dorule de-odată
 Și mă'nbată
 Ca și florile de crin,
 Pe-al meu sân
 Vino iar ca altădată,
 Mă alină, mă desmeardă
 Și de multe mă întreabă
 Dor de-odată . .

II

Și pe drumul dinspre luncă
 Să pornim
 Dulci cuvinte, să șoptim.
 Depe culmea cea din zare
 Să privim apus de soare
 Să privim . . .

III

Apoi lin capul să-mi razim
 Pe-al tău piept
 Într'a serii feerie lângă tine
 Să aștept
 Până când crăiasa nopții
 Îmbrăcată'n fir
 Îneliți în raze stinse
 Ne va duce'n lumi de vise
 Pe — aripi de zefir.

MARIA MUNTEAN

Acțiunea Uniunii Sindicatelor Agricole în valorificarea lânii*)

Criza agricolă, manifestată prin disparitatea dintre prețurile de cumpărare și cele de vânzare, a determinat nevoia unei intervențiuni, spre a se veni în ajutorul agricultorilor.

Pentru a păstra concepția economică liberală „Uniunea Sindicatelor Agricole” a găsit calea de a interveni, fără amestecul Statului, solidarizând plugarii, vânzători de mărfuri agricole, în fața cumpărătorilor, negustori sau industriași.

Succesul cel mai desăvârșit l-a obținut instituția noastră, aplicând metoda mai sus pomenită cu valorificarea lânii.

Fabricile de postav, unele înainte de războiu, toate după războiu încoace, au cumpărat prin „Uniunea Sindicatelor Agricole” lâna utilizată de ele a crescătorilor de oi.

Organizația comună s'a născut, după cum am spus, din inițiativa particulară a agricultorilor și s'a dezvoltat cu încetul ajungând să cuprindă pe toți crescătorii de oi din regiunea Ialomiței și Constanței, iar mai târziu pe toți crescătorii, cari posedau lâna utilizată de fabrici, adică lâna țigaie, spancă și merinos.

Nu au fost cuprinși producătorii de lâna țurcană pentru că fabricile de postav nu utilizează această lâna. O mică parte din această lâna se putea plasa la fabricile de pături, dar, numai în cazul când aveau comenzi militare.

Contractul dintre „Uniunea Sindicatelor Agricole” și „Asociația Fabricilor de Postav” s'a făcut la început prin bună învoială, iar condițiunile acestui contract s'au perfecționat din an în an, s'au stabilizat și astăzi

*) Cele cuprinse sub titlul de mai sus sunt reproduse întocmai cum au fost trimise fără adresă d-lui președinte al „Uniunii oierilor din întreaga țară” de către „Uniunea Sindicatelor Agricole” sub semnătura d-lui C. Garofiid.

contractul acesta este un contract-tip pentru valorificarea lânii.

Crescătorii de oi, mulțumită propagandei pe care o făcea dela sine vânzarea în condiții din ce în ce mai bune a lânii, s'au adunat în jurul instituției noastre și am avut posibilitatea să impunem prețul de cumpărare al lânii.

Înainte de intervenția noastră, fabricile cumpărau lâna prin agenții lor, la un preț cu totul arbitrar, împărțindu-și regiunile de aprovizionare spre a nu se concura.

Instituția noastră a impus prețul mondial în valorificarea lânii indigene, astfel, că de unde lâna țigaie se vindea cu 20 Lei kgr., am ajuns în anul 1929 să obținem 95 lei de kgr.

Statul n'a avut nici un amestec.

Când însă fabricile au descoperit importul sdrențelor s'a ivit o mare concurență pentru lâna românească și atunci a fost nevoie de sancțiuni.

Față cu această situație, în anul 1935, Ministerul de Agricultură a luat dispoziția de a opri importul de lâna, de resturi de lâna, sdrențe și fire, câtă vreme lâna indigenă nu e cumpărată de către fabrici. „Uniunea Sindicatelor Agricole” a fost însărcinată de a face această operație.

Măsura a fost cât se poate de bună. În 1935 ar putut valorifica 1.750.000 kgr. lâna țigaie, iar în 1936 două milioane kgr.

Cantitatea disponibilă pentru comercializarea lânurilor indigene utilizate de fabrici nu trece peste această cantitate și dovada s'a făcut tot în anul 1936, când Cooperativele contribuind și ele la strângerea lânii, cantitatea de mai sus n'a putut fi depășită. Surplusul de producție al lânii este utilizat pentru industria casnică și nu apare pe piață ca marfă comerciabilă.

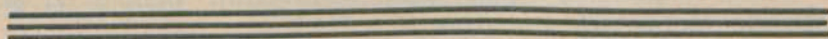
Pentru operația valorificării lânii se percepe un comision de 1,50 Lei de kgr.; din acesta, strângătorii, adică cooperativele și sindicatele iau respectiv 1 Leu și 0,50 iar Uniunea 0,50 sau 1 Leu.

În doi ani de când funcționează această organizație, fondul rezultat, după scăderea regiei, este de două milioane lei.

Prin hotărârea Consiliului Uniunii acest fond este destinat înființării Academiei de Agricultură. Iar în viitor venitul rezultat din valorificarea lânii va servi la funcționarea acestei instituții.

Pentru atingerea scopului pe care îl urmărește Uniunea atât în ceia ce privește valorificarea lânii cât și celelalte operațiuni de valorificare, membrii Uniunii nu sunt îndemnizați în nici un fel. Mai mult încă, banii pe cari fabricanții îi pun la dispoziția „Uniunii Sindicatelor Agricole” pentru plata lânii, se dau pe garanția personală a Comitetului de direcție al „Uniunii Sindicatelor Agricole”.

CONST. GAROFLID.

Răspuns Uniunii Sindicatelor Agricole

Nic. Muntean.

1. Din cele scrise în numele „*Uniunii Sindicatelor Agricole*” sub semnătura dlui C. Garoflid reiese limpede și fără putință de contrazicere:

a) că „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” este o organizație plugărească, ceea ce „*Uniunea oierilor din întreaga țară*” nu numai, că a recunoscut, ci dintr-o dată a subliniat totdeauna; stăruind în schimb asupra adevărului, că oierii țării constituiesc o clasă cu o profesiune având rosturi cu totul distincte de ale plugarilor;

b) că „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” a făcut negoț cu lână pe cont propriu, nu însă din încredințarea și ca reprezentantă a oierilor;

c) că fiind încredințată pe nedrept cu valorificarea lânii cum arătam în articolul „*Drepturi nesocotite*” și-a constituit după scăderea cheltuelilor un fond de lei 2 milioane și în sfârșit

d) că n'a contribuit cu nimic la promovarea intereselor culturale, sociale, economice și financiare ale oierilor, nici la susținerea sau dezvoltarea oieritului românesc, care luptă cu o mulțime de lipsuri și neajunsuri.

Toată lumea știe, că până să culegi roade trebuie să muncești cu drag și stăruință. Câtă putere nu consumă plugarul, până să-și vadă rodul trudei sale în hambare, câtă cultivatorii de vii până să vadă vinul la adăpost în pivniță și pe lângă muncă câte griji, lipsuri și nevoi nu înfruntă toți producătorii de toate categoriile. Deci și oierii.

Valoarea produselor este răsplata meritată a producătorilor!

Ce-a muncit „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” pe teren oieresc ca să aibă dreptul la răsplată și cu ce-au greșit oierii ca lână — produs absolut al profesiei lor — să fie dată spre valorificare — fără consimțământul lor — unei organizații cu totul inexistentă pentru ei și străină de nevoile oieritului?

2. Afirmația, că oierii s'au solidarizat în jurul „*Uniunii Sindicatelor Agricole*” este o glumă, dacă nu cumva se consideră oieri numai cei câțiva mari plugari, membrii ai „*Uniunii Sindicatelor Agricole*”, cari au și oi, neglijând cu totul pe românii adevărați oieri.

3. Până în anul 1934 și deatunci încoace — să nu se uite, că „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” a luat ființă în 1912 — oierii nici n'au auzit măcar de organizația, care azi își *dă aere de mare protectoare a lor* și afirmăm cu toată convingerea, că nici marea mulțime a plugarilor.

Repetăm ceea ce am susținut totdeauna, fără să fi fost contraziși: „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” n'are program de activitate oierească și n'a luptat pentru promovarea intereselor oieritului românesc. Intre ea și marea mulțime a oierilor n'a existat și nu există nici o legătură de nici un fel.

Faptul, că a fost încredințată cu valorificarea lânii pe lângă adevărul, că nu este un merit al ei, are o altă explicație:

Preferința cu nimic justificabilă din punct de vedere oieresc, pe care i-o acordă prin desconsiderarea oierilor dl V. P. Sassu ministru temporar al agriculturii și domeniilor.

4. Făcând negoț cu lână e cu puțință ca „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” să fi ajuns la contracte tip. Fie-ne însă permis a întreba: *Dece nu s'a ajuns la astfel de contracte și la produse ale plugarilor sau ale viticultorilor?*

Credem și noi, că îi este ușor dlui C. Garoflid să se laude cu succes desăvârșit în legătură cu valorificarea lânii, după ce în anul 1934 oierii și numai ei au provocat intervenția statului.

Și Doamne, cum n'ar fi existat și cum s'ar evapora tot succesul „Uniunii Sindicatelor Agricole”, dacă guvernul ar fi schimbat sau ar schimba adresa încredințând cu operația valorificării „Uniunea oierilor din întreaga țară” cum prea drept este.

Succesul Dv. cu care vă mândriți aparține în întregime oierilor și Uniunii lor, Domnule Garoflid!

5. Considerăm lipsită de seriozitate afirmația, că toate fabricile au cumpărat lână după războiu prin „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“, ceea ce recunoaștem n'ar fi fost cu neputință, dar nici n'ar constitui, în actuala situație, când oierii sunt organizați, un drept.

De activitatea dinainte de război a „*Uniunii Sindicatelor Agricole*“ nu ne ocupăm.

6. Nu tragem la 'ndoială, că plugari, cari au și oi din județele Ialomița și Constanța fac parte din „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“. Dela câțiva însă și până la toți oierii este o distanță uriașă!

A susține, că „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ cuprinde pe toți oierii, cari au de vânzare lână țigae, spancă și merinos este o cutezanță, bine înțeles, dacă nu cumva „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ consideră de oieri numai pe cei câțiva ciobani, cari păzesc oile celor câțiva boieri cum li-se spune, membrii ai „*Uniunii Sindicatelor Agricole*“.

7. Spovedania, că n'au fost cuprinși în „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ și oierii țurcanari, din motivul că fabricile nu întrebuițează lâna țurcană, este întâiu lipsită de obiect, deoarece oierii nici n'au cerut să fie cuprinși, iar în al doilea rând dovedește complectă lipsă de cunoștință a conducătorilor „*Uniunii Sindicatelor Agricole*“ în legătură cu această lână.

„*Uniunea oierilor din întreaga țară*“ asigură *Uniunea Sindicatelor Agricole* din București și pe conducătorii ei, că lâna țurcană — afară de cea întrebuițată pentru nevoile casnice — a fost cumpărată toată și din vechi timpuri și va fi și anul acesta și pe viitor cumpărată de fabricile din țară, fie că au avut fie că ba, comenzi de pături.

8. Că prețul de cumpărare al lânii l-a impus „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ cu oierii grupați în jurul ei n'o cred nici conducătorii ei și cu atât mai vârtos dl Garoflid.

Prețul minimal l-a impus statul prin decretule legi de valorificare a lânii, iar decretule au fost provocate de oieri și Uniunea lor!

Inițiativa aparține oierilor, cari își cunosc nevoile și acest adevăr nu poate fi negat nici întunecat!

Cum a ajuns Uniunea Sindicatelor Agricole să facă operație se știe.

9. „*Uniunea oierilor din întreaga țară*“ ia act de faptul, că în doi ani și după scăderea cheltuelilor „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ a realizat din lână produs al profesiunii oierilor un câștig curat de lei 2 milioane, pe care sumă a constituit-o fond pentru înființarea Academiei Agricole și de declarația, că ce va mai câștiga, va întrebuința pentru susținerea acelei academii.

Oierii așa știu, că învățământul este al statului și statul care și-a luat asupra sa sarcina de a se îngriji de educația și cultura cetățenilor și-a făcut totdeauna din acest punct de vedere datorința și mai ales de când la ministerul educației naționale muncește și veghează neobositul om al școalei românești Dr. C. Angelescu, care nu credem să fi făcut apel la „*Uniunea Sindicatelor Agricole*“ și fondurile ei strânse din comisoane.

Destinația acestei sume trebuie să fie cu totul alta, căci multe lipsesc oieritului românesc.

Iată un al doilea argument pentru care oierii au hotărât și cer ca valorificarea lânii să și-o facă ei prin Uniunea lor.

Câștigul realizat din comision trebuie să revie sub diferite îmbunătățiri tot oierilor, iar „Uniunea Sindicatelor Agricole“, să facă danii din veniturile rezultate din munca și străduințele proprii, nu din pungile oierilor a căror autorizație nu o are.

Semnăturile cu cari s'au garantat banii, se bazau pe lâna oierilor, ceea ce bucuros ar fi făcut și ar face și comitetul „*Uniunii oierilor din întreaga țară*“.

10. „Uniunea Sindicatelor Agricole“ — poate și din anume obligații — se laudă, că a impus pentru lână prețuri mondiale — chestiune pe care am lămurit-o — când bine știe, că cele fixate prin decretul 1937 sunt mai scăzute decât respectivele prețuri.

Incheiem acest răspuns, mulțumindu-i dlui președinte al „Uniunii Sindicatelor Agricole“, că ne-a dat ocazia să-l dăm.

De-ar fi...

*De-ar fi oameni, cum puțini sunt,
Ar fi raiul pe pământ.
Dar ce ne facem, căci mai mult răul biruie
În imensul puhoi de lume,
Care trece rând, pe rând
Pe scena teatrului vrând, nevrând.*

*Joacă mișei de-a lor voie;
Iar cei buni joacă de nevoie.
Cei ce-s azi spectatori,
Mâine devin actori.
Și așa rând, pe rând
Comedia în veci neterminând.*

*Deci tot răul ce privim, pornește din invidie și egoism,
Precum și setea după materialism.*

*De-ar fi oameni cum puțini sunt,
Ar fi raiul pe pământ!*

Isvoarăle-Mehedinți.

MARIA RUSSU.

Vere Gheorghe,

Cu răvașul acesta, mi-i aminte să sfârșesc discuția noastră asupra libertății. Nu vreau să-ți fac silă cu prea multe amănunte în jurul aceluiaș subiect, fiindcă „vorba lungă-i sărăcia omului”. Și-apoi mai sunt și alte lucruri frumoase și pline de interes care se cuvin a fi cunoscute de orice pământean, fie el chiar din clasa ciobanilor. Le vom desluși pe rând și cu rost.

Dar să revenim. Astăzi mă voi trudi să-ți înfățișez evoluția în timp și în concepție a idealului de libertate realizat prin revoluția franceză dela 1789, precum și nouile tendințe social-idealiste.

Vorbind despre libertate ne înturnăm cu gândul, vrând nevrând, peste cei 150 de ani înapoi când s'a fost încrustat pe răbojul istoriei umane linia despărțitoare între două lumi deosebite, înscriindu-se pe frontispiciul idealului uman, cuvântul: *libertate*. Și ca o molimă, spiritul revoluționar francez sub influența concepțiilor filozofice din vremea aceia, a năpădit popoarele Europei. Zăbrelile îngreditoare ale breslelor medievale, barierele vamale, robia, clăcile etc. au fost sfărimate în scurt timp de lumea nouă: *lumea liberă*. Viața economică sub regimul liberei concurențe capătă o dezvoltare foarte mare. Progresele tehnice sunt în floare, complectând armonia vieții economice. Breslele au decăzut, au pierit sub călcâiul capitalismului și beția liberalismului.

Ei, dar spune o vorbă românească: „Ce-i făcut în pripă, degrabă se strică”. E tocmai cazul libertății dobândite la 1789. Efectele n'au întârziat să apară. Cei deprinși să fie conduși de altcineva decât de propria lor înțelegere, au pornit-o anapoda — ca țiganii lui Alexandri. — Și dacă fabricile lucrau intens, iar comerțul ajunsese la culme, omul devenise un simplu instrument, o simplă piesă în complexul tehniceii. Se naște clasa proletarilor. În chip fatal s'a ajuns la cree-

rea de privilegii și la inegalitate socială. Porniseră în luptă două elemente inegale din toate punctele de vedere: material, cultural, etc. De o parte marii bogătași, iar de alta lucrătorii. Cei tari, firește au învins căci interesul personal era acum predominant în viața economică.

Se stârnește ura de clasă. Postamentul șubred al libertății se clatină și prăpastia anarhiei e aproape. Lipsa unui teren moral care să susțină edificiul progresului, se simte din ce în ce mai arzătoare. Criză de supraproducție, dezzechilibru moral, anarhie, materialism și individualism — iată sfârșitul unei libertăți prost înțeleasă.

Libertatea, în felul cum a fost folosită, a dus la sfărâmarea idealurilor colective. creind un om nou: *omul economic*, individualist, egoist. Spiritul doctrinei creștine și libertatea lăuntrică despre ți-am scris altădată, au fost întunecate de fumul furnalelor și de norii anarhiei. Și războiul mondial a fost un prilej pentru ca bolșevismul destructiv și ateist să triumfe în Rusia.

Libertatea degenerase în discordie și anarhie.

Nevoia unei autorități, care să sugrume răul era iminentă. Și n'au întârziat restricțiile și îngrădirile de tot felul puse în calea individualismului și libertinismului. Inchiderea barierelor vamale și încercuirea cu legi restrictive a comerțului exterior a fost începutul.

Regimul totalitar din Italia, Germania, Portugalia, Turcia, însemnează punctul de oprire pe panta prăbușirii.

Drumul era greșit, sau mai bine spus, temelia era șubredă. Aspirațiile omenești trebuiesc să tindă spre idealul colectiv și nu individual. Așa propovăduiește creștinismul, așa se cade a fi.

Rând pe rând, vechile corporații — desigur pe alte baze — au luat iarăși ființă. Toate profesiunile s'au grupat de bună voe în celule de luptă comună. Așa spre pildă, avem: uniunea meseriașilor, a funcționarilor publici, a advocaților, a viticultorilor, etc., etc.

Și Uniunea noastră este o celulă în devenire, cu perspective frumoase și împodbite cu ghirlandele solidarității profesionale a oerilor din întreaga țară.

Dacă ar fi să căutăm deosebirile între ce au fost corporațiile în evul mediu și ce sunt asociațiile profesionale de astăzi, am putea, firește, găsi destule. Corporațiile sau așa zisele bresle aveau o alcătuire cu totul alta decât a asociațiilor din timpul nostru. Breslele de altădată erau, prin felul lor, o îngrădire a progresului tehnic și economic, mărginindu-se doar la problemele de ordin social. Asociațiile de astăzi, echilibrând factorii vieții social-economice prin cooperatie și bună înțelegere între membrii săi, tind dimpotrivă spre progres și fericirea tuturor.

Iată, vere Gheorghe, o vădită asemănare între povestea desrobirii țiganilor lui Vasile Alexandri și soarta libertăților dobândite prin sânge și gilotină, acum 150 de ani. Cei care spun, că astăzi trăim într'un regim liberalist (nu liberal) fac o mare greșală. Trăim doar o aparență. Cu contingentări, cu prohibițiuni la export, cu regimuri de devize, cu stări de asediu și cenzură nu-i a trăi într'un stat liberal. Autoritatea statului și îndatoririle cerute de asociațiile profesionale știrbesc tot mai adânc libertatea individuală.

Atașarea la un ideal colectiv este de altminteri, un element primordial al moralității.

Se poate vedea, așa dar, în mod deslușit, rostul „Uniunii” noastre precum și necesitatea ei în actuala tendință de îndrumare a vieții economice, sociale și morale. Pe alături, cooperatia vine să întregască opera de reconstrucție națională și să sprijine idealul colectiv al oerilor de pretutindeni.

În aceiași ordine de idei, socotesc de folos să dau câteva lămuriri mărunte cu privire la modul cum trebuie înțeleasă o asociație. Nu toți au ajuns la convingerea că'n interesul tuturor, se cade a face sacrificii personale. Căci asociația, în înțelesul mai adânc al cuvântului, presupune o știrbire, o delimitare a libertății individuale. Un individ prin încorporare într'o asociație își va restrânge în mod fatal, propriile sale prerogative.

Omul e o ființă, care nu poate trăi în izolare. El trebuie să viețuiască în societate și să se adapteze mediului social. Viața nu-i decât o continuă luptă de adaptare la mediul ce ne înconjoară.

În tot cazul, știrbirile drepturilor individuale aduse prin faptul asocierii, fiind liber acceptate, nu vor fi în detrimentul individului; ba dimpotrivă. Iar dacă libertatea lăuntrică va fi desăvârșită, această știrbire va părea cu totul firească și la locul ei.

Pedagogul englez Spencer, pretinde, că cea mai înaltă culme a evoluției morale este gruparea oamenilor în vederea unei lupte comune. Deci „Uniunea oierilor” corespunde și unui percept al moralei creștine. Cu atât mai mult cu cât viața morală nu poate exista fără o viață socială.

Și apariția asociațiilor profesionale se datorește stărilor de evoluție în domeniul economic și social al timpului.

Prin urmare ne găsim pe drumul adevărat, spre „mai bine”, spre idealul de solidaritate.

Cu noroc și cu sănătate.

București, 15 Iunie 1937.

V. G. COSMA.

Brânzeturi mai bune.

de I. Dăncilă.

A avea brânzeturi mai bune este natural un desiderat, pe care ar dori să-l atingă toți producătorii noștri.

Fiecare baciou sau băciță își dă toată silința să prepare o brânză cât mai bună și aceasta atât pentru un bun renume personal, cât și pentru a obține un preț cât mai mare.

Dar reușita unei bune brânze nu depinde numai de priceperea și dexteritatea mai mare sau mai mică a aceluia, ce o prepară, ci de o mulțime de împrejurări, pe cari — în multe cazuri — baciou sau băcița le cunoaște prea puțin, iar dacă i le-ar spune cineva, chiar dacă ar vrea să le aplice — în actualele împrejurări — i-ar fi imposibil.

Privind istoricul dezvoltării brânzeturilor, observăm că fiecare fel de brânză — cum de fapt și multe alte produse — este caracteristică, pentru o anumită regiune.

Așa, de exemplu, o bună brânză de burduf nu se poate face decât la munte, iar o foarte bună brânză de burduf nu se poate face decât în anumiți munți și nu în tot timpul anului.

Pe o vreme cu ploi sau călduri mari, ce durează săptămâni de zile, nici bacioul considerat de foarte priceput în prepararea unui fel de brânză, nu mai este sigur de calitatea brânzei, ce fabrică. Știința lui nu este suficientă, pentru a învinge influența factorilor externi (căldură etc).

Un alt exemplu. Este cunoscut deasemenea, că cea mai bună telemea se fabrică în Dobrogea.

Ce însemnează aceste exemple? Însemnează, că fiecare fel de brânză necesită condițiuni speciale, pentru o bună reușită.

Dintre aceste condițiuni amintim :

1) Omul, instruit și cu multă practică, care trebuie să cunoască toți factorii, cari influențează reușita și calitatea unei brânze și care să caute a-i stăpâni cât mai bine ;

2) Calitatea laptelui de oaie variază de primăvara până toamna, dupăcum știut este, că variază și la o vacă dela fătare la înțercare ; variază cu starea timpului (furtuni, călduri etc. etc.

Laptele nu este exact la fel, dacă oile pășunează pe o pășune cu expoziție nordică sau sudică sau dacă pășunează în pădure sau pe vârful de munte.

De toate aceste împrejurări un baci priceput ține seamă. Altfel va închea și prelucra laptele într'un caz și altfel în celalalt caz :

3) Pentru a fabrica brânzeturi de calitate, trebuie să avem uneltele necesare și mai ales nu poate lipsi *clădirea necesară* pentru închegarea laptelui, pentru fermentarea cașului și a brânzei propriu zisă.

O pâine bună nu se poate avea fără aluat, fără să fi fost bine frământată și lăsată la dospit 2—3 ore, fără să fi fost bine coaptă într'un cuptor bun.

La fel un vin nu se face bun, din orice struguri de soiuri ar fi mustul, dacă n'are pivniță bună și dacă nu i-se dă anumite îngrijiri în timpul fermentației.

Tot așa — sau mai mult — se petrece și cu brânzeturile.

Intr'un câmp deschis sau într'o stână primitiv construită, printre bârnele căreia șueră vântul sau bate soarele, nu se poate aștepta, ca să se obțină brânzeturi de calitate superioară. În astfel de împrejurări reușita unei bune brânze se datorește în bună parte întâmplării.

Un stăpân sau un baci priceput dacă ar ști, numai în parte, întrucât influențează localul închegarea laptelui,

fermentarea și păstrarea brânzeturilor, atunci și-ar da seama, în ce mare măsură determină un local bun calitatea brânzeturilor. Trebuiește amintit, că temperatura de închegare, temperatura ce este în localul unde fermentează cașul sau brânza, determină în mare măsură gustul și aroma brânzeturilor.

Dar o mai bună clădire necesită investițiuni. Și ori de câte ori se face o nouă investițiune, omul se întreabă, care este rentabilitatea ei?

Cu toții știm, că prețul brânzeturilor de oaie este azi de tot mic și acelaș ca și acum 4—5 ani, când prețul tuturor articolelor era mult scăzut.

Indreptarea acestei situațiuni și asigurarea fabricării de brânzeturile de calitate, este, la noi, în funcție atât de producător cât și de consumator.

Trebuiește educat producătorul, pentru a produce calitatea mai bună și trebuiește educat consumatorul, pentru a cunoaște și plăti cum trebuiește produsele de calitate.

Acest punct rezolvat echitabil va fi cea mai bună garanție a progresului industriei laptelui la noi.

Pagina economică

— Înainte de Sf. Paști și-n general în ultimul timp, s'a observat o tendință de scumpire a tuturor produselor de pe piață. Scumpirea vieții a alarmat îndeosebi pe orășenii consumatori, cari în repetate rânduri au cerut primăriilor să ia măsuri contra speculei ivite la tot, precum și să stabilească prețuri maxime produselor. O hotărâre precisă și definitivă nu s'a luat până acum.

— **Exportul de animale al României** în primele 4 luni ale anului 1937, a fost precum urmează, raportat pe luni și specii de animale:

	Ian.	Febr.	Mart.	Aprilie
Bovine (capete)	2.975	3.697	4.844	4.733
Porci „	11.613	10.498	9.741	12.543
Oi „	—	—	450	4.881
Cai „	139	238	190	264

După cum se vede exportul de porci înregistrează cota cea mai mare. Exportul de oi, neexistent în Ianuarie și Februarie s'a ridicat la 4881 capete în Aprilie.

O cotă importantă a exportului nostru în cele 4 luni a format grăsimea și carnea și anume:

	Ian.	Febr.	Martie	Aprilie
Grăsime (kgr.)	258.377	386.472	462.217	278.202
Bacon „	61.544	51.384	49.949	53.610
Carne „	944.017	21.400	20.660	11.583

— Ministerul Cooperației a hotărât să acorde subvenții, pentru construirea a 70 cuptoare de uscat fructe.

Pentru un cuptor mare, acordă 30.000 Lei, pentru un cuptor mijlociu 20.000 Lei, iar pentru un cuptor mic 10.000 Lei.

— **Belgia importă țesături românești.** Guvernul belgian a acordat în mod excepțional permisiunea de-a se

importa în cursul anului 1937, o cantitate de 400 kgr. țesături românești contingentate (bluze, cămăși, rochii etc.) Importul fețelor de mese, servete etc. este liber, în orice cantitate.

— Germania a cerut Ungariei să-i vândă toate urzicile din recolta acestui an. Urzicile sunt întrebuințate în Germania, ca nutreț, la fabricarea stofelor și la extragere de medicamente.

— **Exportul Austriei în luna Martie a. c., a fost:** 16.072 hl. lapte, toată cantitatea în Germania; 27.5 vag. unt, din care: 15.2 vag. în Germania, 10.4 vag. în Anglia și 1.9 vag. în Italia; 63.4 vag. brânzeturi din car 47 vag. în Germania, 8.7 vag. în Franța, câte 2.1 vag. în Italia și America, 1.5 vag. în Elveția și 1.4 vag. în Belgia.

În luna Martie, Austria a importat 10 vag. brânzeturi și anume: 4.6 vag. din Cehoslovacia, 2.5 vag. din Italia, 1.5 vag. din Ungaria și 1.5 vag. din Olanda.

Valoarea exportului de lapte și derivatele sale a fost în luna Martie a. c., în Austria de 2.547.000 Schil. sau cca. 76.410.000 Lei.

— **Exportul de brânzeturi al Italiei.** În anul 1935, Italia a exportat 27.769.000 kgr. brânzeturi. Din cauza războiului abisinian exportul a scăzut la 1.903.400 kgr. În anul acesta exportul de brânzeturi a crescut din nou. Cea mai mare cantitate de brânzeturi a exportat Italia în Anglia și Franța. Anglia cumpără mai ales Gorgonzola, o brânză cu mucegaiu în interior. În timpul din urmă însă Anglia a început să cumpere un fel de brânză cu mucegaiu „Dansh blue“, asemănătoare brânzei Roquefort, din Danemarca, deoarece este mai efțină.

— Olanda, pentru a-și menține piața internațională de unt, a înființat un oficiu de control, care nu permite să ese din țară decât untul de calitate superioară și care

este pachetat reglementar. Untul lăsat la export este clasat și marcat potrivit calității lui.

— Școala de lăptărie Rütli-Zollikofen din Elveția a serbătorit la 10 Aprilie, acest an, 50 ani de existență. Cu aceea ocazie s'a desvelit un bust al Prof. Albin Peter, care a condus școala peste 30 ani.

— Letonia, una din cele 3 țări baltice, ce au luat naștere după războiu, dă o mare atenție lăptăriei.

Țara are 1.950.000 locuitori și o întindere de 75 000 km².

Dispune de 1.157.600 bovine, din cari 807.100 vaci cu lapte și de 1.208.900 oi.

Rasele de vaci crescute în Letonia sunt vite localnice.

Producția anuală de lapte se ridică la 1.5 mil. tone, din care cca. $\frac{2}{3}$ este întrebuințat la fabricarea untului și aprovizionarea orașelor cu lapte, iar restul în alimentația populației rurale.

În țară sunt 300 lăptării, aproape toate lăptării cooperative. Întâia lăptărie cooperativă datează din anul 1909.

Letonia fabrică anual 40 mil. kgr. unt.

Exportul de unt se ridică anual la 30 mil. franci aur, reprezentând $\frac{1}{3}$ din totalul exportului.

În 1932, Letonia a ocupat locul al 7-lea dintre țările exportatoare de unt, locul al 4-lea dintre țările europene și locul I-ii dintre țările baltice. Calitatea untului exportat este superioară celui din Finlanda, Estonia, Lituania și Polonia.

Piața de desfacere este în întâiul rând Anglia și Germania și-n al 2-lea rând America de Nord, Palestina, Belgia, Cehoslovacia și Italia.

Exportul este reglementat și promovat de „Oficiul Central pentru exportul untului“.

Pagina „Uniunii Oierilor din întreaga țară”

„Uniunea oierilor din întreaga țară” nu ia parte la operația valorificării lânii.

În numărul pe Iunie al revistei s'a publicat la această pagină, că „*Uniunea oierilor din întreaga țară*” va organiza cumpărarea pentru fabricile din țară a lânii țigaie, spancă, merinos și cantitatea de lână țurcană de care au nevoie o parte din fabrici, aceasta, după ce se va ținea ședința comisiei pentru fixarea condițiilor contractelor, care — scriam atunci — nu mai poate întârzia.

„*Uniunea oierilor din întreaga țară*” da această îndrumare în nădejdea, că în ședința valorificării lânii se va clarifica mai precis și în favorul ei, rolul pe care ea îl va avea în legătură cu această valorificare.

Ședința respectivă s'a ținut la 3 Iunie fără participarea președintelui Uniunii oierilor, care din motive neatârnoare de voința sa, n'a luat parte.

Urmare a celor petrecute se revine asupra celor publicate atunci și se aduce la cunoștința oierilor, că „*Uniunea oierilor din întreaga țară*” nu ia parte la operația de valorificarea lânii în condițiile decretului-lege, în semn de protest, că cererile ei n'au fost satisfăcute și pentru că a fost amestecată pe nedrept în această problemă oierească „*Uniunea Sindicatelor Agricole*” din București, care are alt scop, decât acela de a vinde lâna oierilor.

Neparticiparea „*Uniunii oierilor din întreaga țară*” la operația valorificării lânii nu însemnează deloc că ea și-a închinat steagul și se desinteresează de această problemă, ci din contră va lupta și mai dârz ca oierii să-și poată vinde lâna cu prețuri chiar peste cele fixate în decret și până dreptele ei cereri vor fi întocmai satisfăcute. În consecință roagă pe toți oierii să-i comunice toate plângerile în legătură cu valorificarea lânii.

Prețuri pe lână.

Un oier din Basarabia ne scrie, că oamenii de prin sate și-au vândut lâna la jidani cu 30—35—40 lei kgmul, dar nu specifică soiul. Credem că-i vorba de lâna țigaie.

Din informațiuni primite pe cale particulară aflăm, că oierii de pe Valea Jiului, jud. Hunedoara, și-au vândut lâna țurcană și sub 40 lei kgmul.

Ne pare rău, dar nu putem ajuta oierilor, cari nici acum nu înțeleg rostul și însemnătarea organizației.

În unele părți lâna țurcană s'a vândut dela lei 50 în sus, până la lei 55 kgmul.

Celelalte soiuri de lâna fiind supuse unui regim special și fiindcă fabricile din țară s'au obligat să o cumpere toată, credem că s'o fi vândut cu prețurile fixate în decret, *deși prețul lor mondial este mult mai urcat.*

Mulți oieri sunt hotărâți să nu o vândă până mai târziu, nadăjduind să ia peste prețurile decretului, ceea ce s'ar întâmpla cu siguranță dacă oierii uniți n'ar vinde-o care cum apucă și ar sta cu toții pe loc.

Suntem siguri, că vom ajunge și timpul când „Uniunea oierilor din întreaga țară“ va fixa prețurile, având la nevoie concursul statului.

TABLOU

de prețurile cerute și fixate pentru diferitele soiuri de lâna.

Soiul lânii	Prețurile pe kg. cerute de Uniunea oierilor	Prețurile fixate prin decretul întocmit de Ministerul Cooperației	Prețurile fixate prin decretul întocmit de DI V. P. Sasu
Merinos	95	86	90
Spancă	87	80	82
Țigaie	80	75	75
Țigaie de Cadrilater .	62	65	62
Țurcană albă	55	52	45
Țurcană neagră	51	49	41
Codină	—	47	38

În atențiunea oierilor.

Prețul lânii țurcane a fost fixat la 45 lei kgmul. „Uniunea oierilor din întreaga țară“ este informată, că prețul lânii țurcane albe, care s'ar putea obține la export, trece peste lei 55 per kgr. și nu este mirare când se știe, că lâna tăbăcărească s'a cumpărat la acest preț și peste el chiar.

Atragem luarea aminte a oierilor asupra celor de mai sus și-i sfătuim să fie cu grijă și să nu se mai lase înșelați de nimeni.

Deoarece fabricanții din țară în repetate rânduri au declarat, că ei n'au nevoie de lână țurcană, că nici n'o pot lucra, va trebui să i se dea drumul la export.

Aprecierile ziarului „România dela Mare“.

Ziarul „ROMÂNIA DELA MARE“, care apare la Constanța, scrie între altele, în numărul 183 din 7 Iunie 1937, sub titlul: „Noul regim al lânii“:

„Constatăm deci, că prețul lânii anul acesta este cu mult mai ridicat. Ministerul Agriculturii, și când zicem minister înțelegem pe dl V. P. Sasu, interimatul acestui departament, a ținut seamă de doleanțele și interesele oierilor. O mare parte de merit revine și Uniunii oierilor din Poiana-Sibiului, care a dus o luptă foarte susținută pentru majorarea prețurilor lânii, luptă ce a culminat prin strălucitul congres general dela Tg.-Jiu.

Trebuie să dăm d-lui ministru Sassu ce e al său, dar să recunoaștem și Uniunii partea ei de contribuție“.

Indrăzneală.

„Uniunea oierilor din întreaga țară“ a primit din partea „Uniunii Sindicatelor Agricole“ următoarea adresă:

DOMNULE PREȘEDINTE,

Alăturat avem onoare a vă trimite 20 formulare de înscriere și 20 contracte de vânzare a lânii pentru a fi date spre completare și semnare crescătorilor de oi din regiunea Dvs.

Formularele de înscriere, completate și semnate de crescătorii de oi, ne vor fi restituite nouă, însoțite de un tablou totalizator, cât mai urgent posibil pentru a stabili cantitățile de lână disponibile și fixa centrele de colectare și predare.

Contractele vor rămâne la Dvs., ca act justificator, în vederea predării și achitării lânii.

Vă rugăm să depuneți toată silința pentru a fi anunțați să se înscrie toți crescătorii de oi, cunoscând că de graba cu care ne veți restitui formularele, depinde termenul de livrare al lânii.

Este în interesul Dvs. să se înscrie o cantitate cât mai mare, condițiunile de predare fiind în acest caz, mult mai ușoare.

Ne permitem să vă atragem atențiunea asupra răspunderii ce o are Uniunea și în consecință și Dvs., din însărcinarea dată de Onor. Guvern pentru valorificarea lânii și vă rugăm deci să îndepliniți întocmai instrucțiunile noastre.

Primiți vă rugăm, Domnule Președinte asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

Președinte, C. GAROFLID

Director, MUNCEL

Răspundem: „Uniunea oierilor din întreaga țară“ refuză să se pună la dispoziția „Uniunii Sindicatelor Agricole“ căreia nu-i recunoaște nici un merit în legătură cu valorificarea lânii și nici o activitate de ordin oieresc.

„Uniunea oierilor din întreaga țară“ știe ce are și ce trebuie să facă. Nu primește ordine.

In cuprinsul inspectoratului Brașov s'a interzis aratul zonelor drumurilor naționale.

Ministerul de interne, Direcția pășunilor, a trimis „Uniunii oierilor din întreaga țară“ — ca urmare a memoriului său în legătură cu problema pășunilor — cu adresa No. 3370 din 28 Mai următoarea copie:

Copie după adresa Direcțiunea Generală a Drumurilor No. 23.836 din 19 Mai 1937, către Ministerul de Interne, Direcțiunea Pășunilor

In referire la adresa Dvs. No. 2876 din 8 Mai a. c. avem onoare a vă face cunoscut că am dat dispozițiuni Inspectoratului regional de drumuri Brașov de a opri aratul zonelor drumurilor naționale în cuprinsul circumscripției acelu Inspectorat, așa cum ați cerut prin sus citata Dvs. adresă.

DIRECTOR GENERAL,
(ss) Indescifrabil.

DIRECTOR,
(ss) Indescifrabil.

Importul firelor de lână.

Fire de lână se pot importa liber, fără autorizație, de către industriași numai cu condiția, ca fabrica respectivă să cumpere

dela filaturile din țară înainte de efectuarea importului 20 la sută din cantitatea de fire ce voiește să importe.

NOTA REDACȚIEI: „*Uniunea oierilor*“ a cerut să se oprească cu desăvârșire orice import de lână, zdrențe și deșeuri, până nu se va face dovada, că toată lâna din țară a fost cumpărată, dar n'a fost ascultată.

Casieria „*Uniunii oierilor din întreaga țară*“ confirmă primirea următoarelor sume:

1. Dela Reuniunea oierilor din Băbeni-Bistrița—Vâlcea, o parte din taxa de bază către Uniune Lei 400—
2. Dela Reuniunea oierilor din Loman—Alba, taxă de Lei 25 pentru 15 membrii „ 375—

Oieri! Uniți-vă, organizați-vă!

Solidaritatea este puterea cea mare, care asigură hotărât izbânda acțiunilor de interes general.

Al 3-lea congres al oierilor se va ținea în orașul Câmpulung-Muscel, la 21 Noiembrie 1937.

Statutul-tip pentru reuniuni oierești și cel al Uniunii sunt tipărite în broșura „*Nouă zări pentru oieri și oierit*“, scrisă de N. Muntean, președintele Uniunii.

Reuniunile și toți cari au sume de plată către Uniune sunt rugați să le achite.

Este o mândrie pentru fiecare oier să aibă în
:—: casă sau să poarte cu el :—:

„CALENDARUL OIERILOR“

Costă Lei 20—.

INFORMAȚIUNI

Acest număr este pe Iulie și August.

Numărul 9 al revistei pe luna Septemvrie va apare la începutul acelei luni.

Un oier vinde 150 oi țurcane de prăsilă. Doritorii a le cumpăra să se adreseze oierului Ion Dobrotă din comuna Căpâlnaș, jud. Mehedinți.

Preotul Cornel Bodea din comuna Dezna jud. Arad are de vânzare 33 bucăți pielicele Caracul din încrucișarea primă. Pielicele se pot vedea la blănarul Sampt în Arad strada Dr. Petran (fostă Brancovici) lângă farmacia Földeș.

Ziare și reviste primite la redacție.

Arad: „Bravo”.

Brăila: „Plutus”, „Plugarul”.

Brașov: „Ardealul”.

București: „Decalogul”, „Drumul Nou”, „Revista crescătorului de animale”, „Sănătatea”, „Alianța Economică”, „Opinia Capitalei”, „Vinul Românesc”, „Românizarea”.

Buzău: „Idea Națională”.

Constanța: „România dela Mare”.

Cluj: „Ofensiva română”, „Tribuna noastră”, „Gazda”.

Chișinău: „Cuvânt Moldovenesc”.

Fălticeni: „Acțiunea Pomicolă”.

Gherla: „Scânteia”.

Odorhei: „Glas românesc în regiunea secuizată”.

Sibiu: „Foaia Poporului”, „Sibiul”, „Landwirtschaftliche Blätter”.

Târgu-Jiu: „Gorjanul”.

Și-au plătit abonamentul:

Lei 200.

JUD. ALBA, comuna Loman: Petrașcu Ion I. Danil, Lazăr Ion.

Lei 110.

JUD. SIBIU, comuna Poiana-Sibiului: Măniguțiu Ana.

Lei 100.

JUD. ALBA, comuna *Loman*: Lebu Nicolae I. Irinei.

Braşov: Voinescu Ioan Simon.

JUD. CAHUL, comuna *Iargara*: Vlad Lazăr.

JUD. CONSTANȚA, comuna *Gh. Scărişoreanu*: Ion Fântână.

JUD. HUNEDOARA, comuna *Bucium*: Crişan Constantin.

JUD. MEHEDINȚI, comuna *Titerleşti*: Suciu Dumitru.

JUD. MUREŞ, comuna *Voineceni*: Togănel Vasilie I. Const.

JUD. MUSCEL, comuna *Lereşti*: Cojocariu Iosif.

JUD. SIBIU, comuna *Jina*: Gheorghe Sterp. Comuna *Poiana Sibiului*: Nicolae Fântână 1324, Pavel Dobrotă 503, Ion Gheorghe 1067. Comuna *Tilişca*: Ion Şoaita.

JUD. TÂRNAVA-MARE, comuna *Rupea*: Traian I. Comşa şi Ghiţă Păclea.

Ziare cari au scris în legătură cu acţiunea „Uniunii oierilor din întreaga ţară”: „Universul”, „Curentul”, „Timpul” şi „Curierul Cooperator” din Bucureşti, „Tribuna Noastră” din Cluj, „România dela Mare” din Constanţa şi „Foaia Poporului” din Sibiu.

Abonamentul se achită înainte şi plata lui este o obligaţie de cinste.

Oieri din toată ţara uniţi-vă!

Pe români în a lor ţară

Neunirea îi omoară!

„Unde-i unul nu-i putere

La nevoi şi la durere.

Unde-s doi puterea creşte

Şi duşmanul nu sporeşte”.

Cetiţi şi răspândiţi revista

„STÂNA”

Organ al oierilor din întreaga ţară.

Din casa nici unui oier să nu lipsească organul de luptă oierească „STÂNA”!

